tele: «Această grandioasă lucrare, concepută și condusă de ingineri români, face față neamului românesc și va fi pururi un îndemn puternic pentru urmașii noștri, spre a purcede tot mai departe pe calea muncii și a civilizației».

Sistemul feroviar conceput de Anghel Saligny, împreună cu alți ingineri români, a fost, la vremea sa, în Europa, cea mai lungă trecere pe poduri metalice peste o apă (total: peste 4 km), cu cea mai mare deschidere în zona centrală (190 m). Construirea sa a necesitat 17 000 de tone de oțel. Soluțiile adoptate la data aceea, în special folosirea oțelurilor — o adevărată cutezanță tehnică — au făcut ca pe parcursul celor 83 de ani «bătrînul» de la Cernavodă să stea puternic și neclintit la locul lui, deși a suportat pînă acum în spate mai mult de zece milioane de vagoane și locomotive. El și-a păstrat viabilitatea, permițînd creșterea continuă a traficului și a vitezei de circulație, în condițiile în care, fără modificarea structurii de bază, doar cu unele completări, sarcina lui portantă a sporit de aproximativ 2,5 ori.

Care este replica specialiștilor de astăzi la această dovadă a priceperii și curajului? Noul cuplu de poduri dunărene va fi unul dintre cele mai mari și impunătoare din lume. Cele două serii de poduri, vechi și noi, vor sta alături, într-o paralelă perfectă. Această soluție permite obținerea celor mai eficiente racorduri la sistemele feroviar și rutier actuale, ca și folosirea cu spirit gospodăresc a solului. Podul la care se lucrează acum va avea, pe lîngă cale ferată, o șosea cu patru benzi de circulație și spații pietonale. Soluțiile tehnice alese de specialiști au avut în vedere, printre alte criterii, și dezvoltarea în perspectivă a transporturilor.

Ingineri și oameni de știință, constructori și geologi au colaborat la proiectarea noului obiectiv. Au fost luate în considerare cele mai noi cercetări privind durabilitatea unor asemenea construcții, solicitările la care sînt supuse datorită traficului din ce în ce mai intens, seismicitatea, factorii de obosire etc. Au fost adoptate soluțiile optime, ceea ce va concura la creșterea gradului de funcționalitate și durabilitate a podului. De altfel, în ceea ce privește funcționalitatea trebuie de la bun început făcută precizarea că trecerea șoselei pe la Cernavodă va însemna o reducere cu aproximativ 40 km a călătoriei de la București la Constanța.

Pentru realizarea noului pod este nevoie, desigur, de un mare volum de muncă. Mai mult de 1 milion de metri cubi de pămînt vor fi dislocați pentru realizarea terasamentelor. Zeci de mii de tone de oțel de înaltă rezistență va fi modelat în confecții metalice, sute de mii de metri cubi de beton vor alcătui punctele de sprijin ale podului. Noul sistem de poduri Borcea — Cernavodă va fi, fără îndoială, una dintre lucrările reprezentative pentru România modernă de astăzi.

I. VOICU

SUCCESELE GIMNASTELOR NOASTRE ÎN 1978

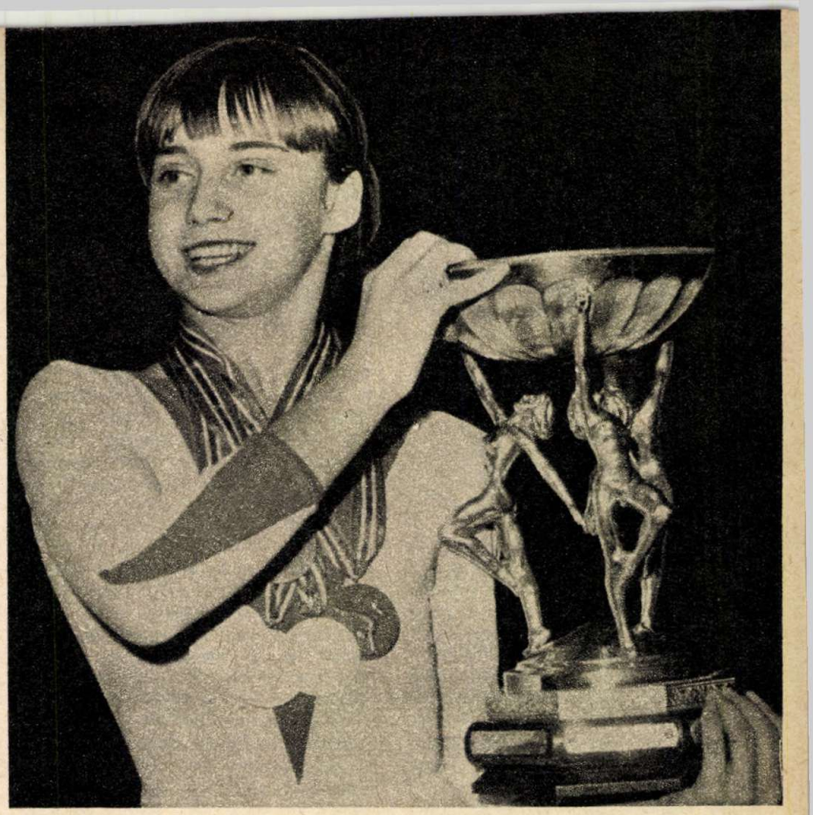

În limbajul laconic al cifrelor și titlurilor sportive, succesele de anul acesta ale gimnasticii feminine sînt ușor de rezumat. Și cît de mult înseamnă totuși ele?! Înseamnă, întîi de toate, condiții materiale, adică acele săli dotate cu aparatură modernă, înseamnă îndrumarea și veghea permanentă din partea unor profesori-antrenori competenți și devotați, înseamnă condiții de învățătură și viață dintre cele mai bune, înseamnă, de fapt, grija permanentă și sprijinul de care se bucură din partea partidului și statului nostru dezvoltarea sportului în România. Da, și anul acesta, gimnastele noastre au reprezentat cu cinste culorile patriei în concursurile internaționale, apărîndu-și faima cîștigată.

La mai puțin de o săptămînă, de cînd la Campionatele europene de juniori de la Milano Emilia Eberle fusese desemnată campioană europeană absolută, o nouă competiție națională — finalele de gimnastică ale «Daciadei», la care au participat cele mai bune gimnaste ale țării, aveau să confirme calitățile fizice excepționale și buna pregătire a acestei fetițe de numai 14 ani și jumătate. Cu patru medalii de aur din cinci posibile, ea devenea campioană națională absolută. A urmat apoi concursul de verificare cu echipa R.F. Germania de la Lahr, înaintea Campionatelor mondiale. Aici, echipa de gimnastică a României cîștigă detașat, Emilia Eberle remarcîndu-se din nou printr-o evoluție mult aplaudată, încheind concursul pe locul I și obținînd prima notă de 10 la bîrnă.

La cea de-a 19 ediție a Campionatelor mondiale de gimnastică, echipa noastră de fete avea să confirme din plin renumele de care se bucură, cîștigînd titlul de vicecampioană mondială — cea mai bună performanță realizată vreodată de reprezentativa României la mondiale. Întorcîndu-se acasă cu o medalie de aur și una de argint, Nadia Comăneci declara presei: *«A fost primul meu campionat mondial la care am participat. Un concurs foarte puternic în care am resimțit lipsa întrecerilor oficiale, dar am luptat din răsputeri pentru a reprezenta cu cinste culorile patriei. Sper ca anul viitor să fie mai bun, mai bogat în performanțe, pentru mine și celelalte coechipiere, pentru gimnastica noastră».*

La performanța-record a mondialelor de gimnastică (7 medalii cucerite) a contribuit din plin și Emilia Eberle care iată ce declara: *«Pentru mine sentimentul cel mai puternic a fost acela al datoriei împlinite, cele trei medalii de bronz obținute la finalele pe aparate în compania celor mai bune gimnaste ale lumii mobilizîndu-mă pentru o pregătire și mai serioasă în viitor. Am fost profund emoționată cînd, împreună cu Nadia, am urcat pe podium la premierea de la bîrnă».*

Dar, ca în oricare domeniu de activitate, și în sport fiecare izbîndă, fiecare reușită se cere confirmată și întărită prin altele, iar dorința de a face mereu mai mult și mai bine este motorul care duce la autodepășire. Mulțumit și totuși mereu dornic de mai mult și mai bine, antrenorul Bela Karoly se gîndește la viitor: *«Eforturile noastre se îndreaptă spre pregătirea la un nivel cît mai ridicat a viitoarelor echipe reprezentative ale țării noastre. Firește, obiectivul prioritar îl constituie Jocurile Olimpice din 1980, dar nu uităm, în același timp, că peste un an va trebui să fim prezenți la Dallas, la cea de-a XX-a ediție a Campionatelor mondiale».*

EMILIA TEODORU

CHENAR DE ONOARE

CAMPIONII PRIMEI EDIȚII A „DACIADEI"

Cu bucurie și justificată mîndrie, rubrica «Sport» a revistei noastre consemnează în acest ultim număr al anului 1978, în «Chenarul de onoare» al sportului pionieresc, numele celor mai buni sportivi dintre voi, dragi prieteni, cei pe pieptul cărora au strălucit medaliile de aur ale întrecerilor sportive pionierești programate în prima ediție a competiției sportive naționale «Daciada».

SANIE: categoria 10—14 ani: **Elvira Lukacs,** Șc. gen. nr. 4, Miercurea Ciuc; **Gigel Anton Casian,** Liceul Vatra Dornei. TENIS DE MASĂ, categoria 10—14 ani: **Veronica Buhuși,** Șc. gen. nr. 34, Constanța; **Gabriel Gîdea,** Liceul «N. Bălcescu», Craiova. ȘAH, categoria 10—14 ani: **Roxana Adoamnei,** Liceul «Mihai Viteazul», Ploiești; **Horia Stanciu,** Șc. gen. Lovrin, județul Timiș. CROS, categoria 11—12 ani: **Aluminița Costea,** Șc. gen. nr. 8, Ploiești; **Ovidiu Burdujan,** Liceul Național Iași; categoria 13—14 ani: **Ana Rauch,** Șc. gen. nr. 3 Carei, județul Satu Mare; **Nicolae Bolocan,** Liceul industrial Bălcești, județul Vîlcea. BASCHET, categoria 8—10 ani: **Clubul sportiv școlar București (fete); Clubul sportiv școlar Botoșani (băieți);** categoria 11—13 ani: **Clubul sportiv școlar București (fete); Clubul sportiv școlar Oradea (băieți).** TIR, categoria 10—14 ani: **Liliana Dan,** Casa pionierilor și șoimilor patriei Focșani; **Cristian Buzică,** Șc. gen. nr. 6, Alexandria. ORIENTARE TURISTICĂ, categoria 10—14 ani: **Georgeta Bordea, Sorina Arghiropol,** Șc. gen. nr. 8, Timișoara; **Tudor Dobre, Nicolae Gheba,** Șc. gen. nr. 28, Galați. PATINAJ PE ROTILE, categoria 11—12 ani: **Cici Andreescu,** Șc. gen. nr. 28, Galați; **Gheorghe Mihăilă,** Șc. gen. nr. 26, Galați; categoria 13—14 ani: **Rodica Ionescu, Dorin Radu,** Șc. gen. nr. 26, Galați. TENIS DE CÎMP, Cupa «Scînteii tineretului», categoria 10—14 ani: **Daniela Orban,** Șc. gen. Călimănești, județul Vîlcea; **Bogdan Mihai,** Liceul mecanică fină, București. FOTBAL, categoria 10—12 ani: **Șc. gen. nr. 11, Pitești.** OINĂ, «Cupa speranțelor», categoria 10—14 ani: **Șc. gen. Gherăiești, județul Neamț.**

Felicitîndu-i pe campionii «Daciadei» de anul acesta, rubrica noastră vă urează tuturor mult succes în întrecerile celei de-a doua ediții ale acestei mari competiții sportive naționale.

CASCADORUL

SCHIȚĂ DE
Ovidiu Zotta

Aurică Grigoraș lenevea de vreo jumătate de oră pe canapea, cu mîinile sub cap, piciorul drept pe spătar și privirile în tavan, cînd îi veni tocmai acest gînd, că stă pe canapea, adică nu face nimic. Singura perspectivă convenabilă ar fi fost să se ducă la cinematograf, unde rula noul film «Cascadorii», dar n-avea nici o șansă, biletele se vînduseră de mult. Găsi însă că nici asta nu era o soluție. Afară oamenii tocau zăpada sub tălpi, alergînd spre treburile lor, se înghesuiau în autobuze și în tramvaie, grăbiți să ajungă acolo unde îi aștepta cineva sau ceva fără de care nu puteau trăi. Ei lucrau în uzine gigantice, experimentau în laboratoare soluții despre care avea să se vorbească la televiziune, meditau la viitorul umanității dar nici unul nu spunea «Dacă ar fi acum lîngă mine Aurică Grigoraș, mi-ar fi mai ușor». Cum să spună așa ceva, de vreme ce nu-l cunoșteau? Păcat. Să fi știut ei cîtă energie și cîte idei avea Aurică Grigoraș, cît de intens visa el să se pună cu devotament în slujba omenirii! «Dar dacă mă înșel? se tulbură Grigoraș. Cine garantează că e ceva de capul meu? Nici măcar eu. În momentul de față, de exemplu, excelez în trîndăvie ba, mai rău, mă simt foarte bine stînd degeaba».

Se smulse cu părere de rău dar foarte dîrz din moliciunea canapelei și alergă în hol, la cuier. «Lucrurile mari au adesea un început mic, faptul memorabil răsare din te miri ce, totul e să acționezi — unde am citit eu asta? Te pomenești că e chiar ideea mea. Trebuie s-o notez, îmi place».

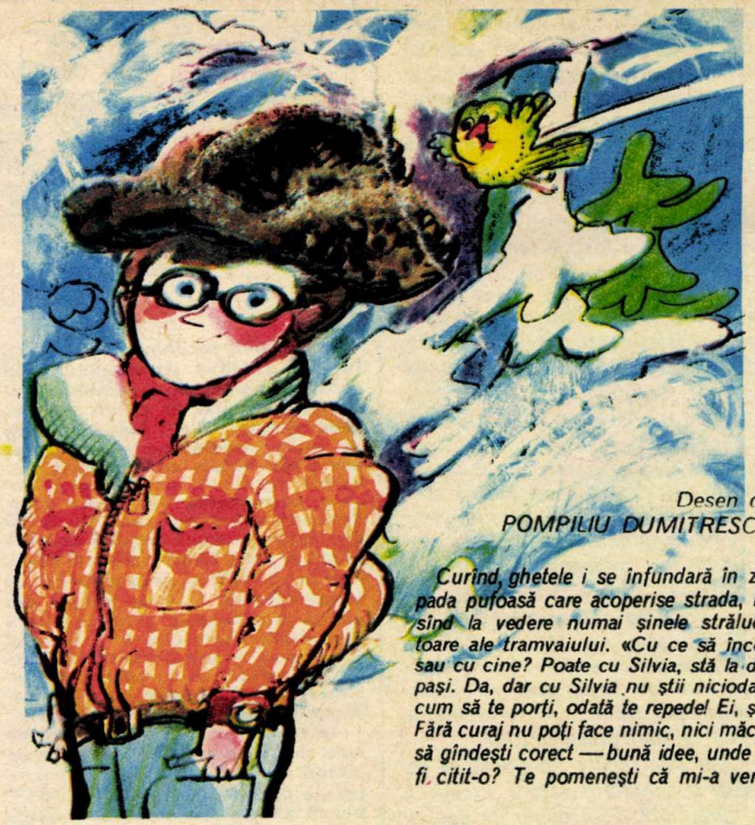

Desen de
POMPILIU DUMITRESCU

Curînd, ghetele i se înfundară în zăpada pufoasă care acoperise strada, lăsînd la vedere numai șinele sclipitoare ale tramvaiului. «Cu ce să încep sau cu cine? Poate cu Silvia, stă la doi pași. Da, dar cu Silvia nu știi niciodată cum să te porți, odată te repede! Ei, și? Fără curaj nu poți face nimic, nici măcar să gîndești corect — bună idee, unde oi fi citit-o? Te pomenești că mi-a venit

Foto: SORIN POSTOLACHE

L-AM VĂZUT PE ONEDIN SURÎZÎND

Eram cu tata, la Suceava. Cunoscutul actor Peter Gilmore se afla în vizită la noi în țară. Întîmplarea a făcut să fim vecini de camere la hotel.

Într-o dimineață, m-am hotărît să fac cunoștință cu el. Mă miram cum de îl pot vedea în realitate, după ce l-am văzut la televizor. Am mai stat puțin lîngă scară, dar după aceea m-am hotărît să merg și să vorbesc cu el. După cîteva minute, fotoreporterii mă amețiseră cu luminile și cu țăcănitul aparatelor. Mi-am mai revenit și l-am văzut pe Onedin surîzînd. Își dădea seama că are în față un copil care nu prea poate să vorbească de emoție. Tata mi-a spus că mă făcusem alb și mi se uscase puțin gura. Mai mult a vorbit Gilmore, la început. Auzeam ca prin vis vocea lui groasă. Am vorbit și eu în limba lui, limba engleză, pe care o învăț la școală.

Onedin s-a simțit bine în țara noastră, iar Bucovina, pot să vă spun, dragi colegi, i-a plăcut la fel de mult ca marea. Duminica aceea, Onedin a mers într-o casă de țărani bucovineni să se vadă la TV. Căci și Onedin urmărește serialul cu... Onedin! Apoi, la masă, lumea zicea că sînt două mese cu seriale, una cu «Onedin», una cu «Antena», amîndouă duminica.

Onedin a mai spus că face un serial nou, cu pirați. Pe pozele mele cu el mi-a dat autografe pentru mine și pentru surioara mea, Ioana.

Apoi am plecat: Onedin din nou pe mare și eu din nou acasă, la București.

ANDREI A. PĂUNESCU
clasa a IV-a, Școala generală nr. 172, București

UNUI GRĂBIT LA ÎNVĂȚĂTURĂ

Tu, cu cartea luînd contact
Tot mereu vijelios,
Lecția o spui exact.
Numai că exact pe dos

UNUI «STUDIOS»

La un cinema, în față,
Te-ntîlnesc destul de des.
Știu, franceza se învață
Mult mai lesne cu... Fúnes.

V.D. POPA

CELUI CERTAT CU CURĂȚENIA

Coji sub bancă, pasămite,
Lasă chiar și un morman.
Din botanică înghite
Doar... sămînța de bostan!

UNUI MINCINOS

În zadar pe-ascultători
Să-i convingă se agită,
Fiindcă el adeseori
Umblă cu... cioara vopsită.

UNUI ELEV HARNIC

Toți te-admiră ca-n poveste
Și să-ți semene ar vrea,
Fiindcă hărnicia este
Floare în grădina ta.

C. CONSTANTINESCU

în cap de la sine! Ia să mi-o notez, e interesantă».

— N-am nevoie de nimic, cine te-a păcălit? se miră Silvia, în pragul ușii. Avea părul strîns într-o băsmăluță cu flori și fierul de călcat în mînă. La urma-urmelor, ce vrei?

— Credeam...

— Lasă-mă să-ți spun eu ce cred: n-ai ce face și cauți parteneri de pierdut timpul. Ai greșit adresa.

După plecarea lui Grigoraș, trase din maldărul de rufe o bluză și începu s-o calce. Căzu însă pe gînduri: «Ce-o fi vrut aiuritul ăla? Auzi la el, a venit să mă ajute! Să mă ajute la ce? Are el un gînd, altfel nu se poate. Mereu face aluzii, e mai rău decît o fată». Ochii Silviei căzură pe cele două volume ale romanului «Seri albastre». Cînd le luase de la bibliotecă, în urmă cu zece zile, aveau, fiecare, cîte o copertă dezlipită din cotorul cărților înfoiate de atîta citit, iar acum, datorită stilului energic pe care Silvia îl punea în orice, inclusiv în lectură, căzuseră și celelalte două, plus cîteva pagini. «Te pomenești că Grigoraș aici voia să ajungă! Mi-a mai spus el o dată că sînt neglijentă. Are o gură...» După ce isprăvi de călcat bluza, căută un sfert de oră prin sertare tubul de lipici, pînză subțire, carton potrivit și, furioasă ca întotdeauna cînd avea ceva de lucru, începu să oblojească volumele.

Titel Popenici era colorat pe față și pe mîini ca o reclamă de bomboane. În urmă cu trei ore luase o hotărîre: să-și ilustreze singur poeziile și să facă o expoziție combinată, versuri-pictură, ca să nu-și mai închipuie Remus că e singurul ered al lui Leonardo da Vinci. Se uită bănuitor la Grigoraș:

— Cum adică, să mă ajuți? Ai auzit tu că am nevoie de ceva?

— E o presupunere! Uneori, pe capul unui om valoros se îngrămădesc atîtea încît ar fi egoism să nu te gîndești cum i-ai putea da un sprijin. Uită-te și tu cîtă zăpadă mi-a intrat în ghete pînă am ajuns la tine.

— Pînă ieri nu mă scoteai din «cișmea lirică». Cum se explică minunea că dintr-o dată am devenit «om valoros»? Bunăvoința asta mi se pare suspectă.

Dar după plecarea lui Grigoraș începu să se frămînte: «Ăsta cam are obiceiul că una spune și alta gîndește. Trebuie să fie ceva la mijloc». Continuă să pună pe carton tușe de roșu, portocaliu, alb, violet, al căror rol era să sugereze un duios și clasic asfințit de soare. «Ce-o fi vrut să spună cu zăpada? Cică venind la mine, i-a intrat zăpadă în ghete! Adică n-am curățat zăpada din fața casei. S-a găsit marele edil!» Bombănind, Titel Popenici îmbrăcă direct peste pantaloni și pulovăr treninqul și se duse să caute lopata.

Vichi Boiangiu avea o privire disprețuitor-compătimitoare:

— Păi ia vino, Grigoraș, intră, ajută-mă! Îți sînt recunoscător. Fac niște probleme, una s-a dat astă-vară chiar la bacalaureat, e foarte grea, ai sosit exact la timp ca să mă luminezi!

Grigoraș zîmbi acru:

— Știi bine că nu eu sînt ăla care să te conducă pe cărările matematicii. Mă gîndeam că poate ai altceva de rezolvat.

— Îmi pare rău, dar dacă vrei să fii generos nu-ți pot oferi decît șansa asta.

— Totuși, se întîmplă să mai avem și altele de făcut, pe care le uităm. E omenește!

— Eu nu uit niciodată nimic.

Rămas singur cu problema lui de bacalaureat, lui Vichi începură să-i joace cifrele dinaintea ochilor. «Ce-o fi vrut să spună cu filozofia aia, că oamenii obișnuiesc să uite? Te pomenești că l-a trimis cineva să-mi atragă atenția. Poate Remus, ăsta n-are niciodată astîmpăr și lucrează fin. Cum, nici în vacanță n-am liniște?! Ia să văd, ce-oi fi uitat eu de mă năucesc pisălogii! Era vorba să facem un patinoar în curtea școlii... că d-asta îmi arde mie!... să reparăm stația de amplificare... să aranjăm un turneu de handbal cu clasele mici, exact, ideea asta îmi aparține, singur am promis că mă ocup. Da, dar atunci era noiembrie... Ce repede trece timpul! Să vezi acum alergătură și aiureală cu ăia mici, dar dacă am spus că organizez, fie, treacă de la mine.»

Grigoraș mai colindă pe la colegi vreo jumătate de oră fără nici un rezultat care să-i dea o mulțumire imediată. Dimpotrivă, era rebegit de frig, descurajat de ușile trîntite în nas. Una peste alta, se simțea umilit, inutil și de-a dreptul ridicol. Această stare i-o mărturisi, la capătul expediției, lui Remus. O vestită calitate a pictorului de corăbii era că-i puteai destăinui orice. Nu rîdea cînd spuneai o nerozie și nici nu te contrazicea dacă o luai razna; aveai senzația că vorbești cu un fel de al doilea «eu», însă ceva mai calm și mai chibzuit.

Grigoraș suspină, obidit:

— Așa că vezi tu: exact cînd vrei să realizezi un lucru deosebit, oamenii nu te înțeleg. Unde am citit eu asta? Te pomenești că e o idee de-a mea, dar n-are rost s-o notez, sînt sigur că o s-o țin minte.

— Părerea mea, zise Remus, într-un tîrziu, ar fi să-ți pui ghetele alea și ciorapii sub calorifer. Te echipez eu cu altele, uscate, și ne ducem la «Cascadorii».

— De unde bilete? oftă Grigoraș. Că biletele...

— Am trecut azi dimineață pe-acolo și ce mi-am zis, hai să iau unul în plus, că niciodată nu poți ști ce oaspeți ai. Haidem. Dintr-un punct de vedere, pe ziua de azi și tu ai fost un fel de cascador.

— Stilul tău! zîmbi Grigoraș. Îi spui întotdeauna omului exact ceea ce așteaptă!

CARICATURI ÎN... PIX

Tot luîndu-și nasul la purtare, a ajuns cîrn.

Vrînd să vadă cum ar arăta ca om mare, se privește în oglindă cu lupa.

Deși înalt, a rămas prost crescut.

Este bucuria părinților și amărăciunea vecinilor.

Pentru el algebra a rămas o necunoscută.

În tramvai nu cedează altora locul, ca să nu-i privească de sus.

— Astă-vară am fost în excursie la munte, să pescuiesc păstrăvi...
— Și cîți ai prins?
— Nici unul.
— Atunci de unde știi că pe acolo erau păstrăvi?

— Noi avem la școală o tablă veche, de sute de ani...
— Aș! Te lauzi!
— Deloc! Este tabla înmulțirii!

— Titele, vrei să joci la noi în echipă?
— Habar n-am de fotbal.
— Atunci, tu o să fii arbitrul!

V.D. POPA

UNUI ELEV CARE A PIERDUT MULTE ORE LA PATINOAR

Vorba mea nu-i cu dulceață!
Știu că-i vine peste mînă,
C-a **alunecat** pe gheață
Și-a **scrîntit-o** la română!

«INVIORARE»

Din pătuc cînd s-a sculat
La «un-doi» s-a-nviorat,
La «trei-patru»-a obosit...
Și s-a pus pe sforăit!

UNUI LENEȘ RISIPITOR

Un școlar din ciclul doi,
Cînd e vremea să dea teze,
Doarme cu lumina-aprinsă...
Cică să se «lumineze»!

UNUI COMOD

Tare-i place scăunelul
Ce i l-a luat bunelul!
Dar și-n catalog, Costel
Șade tot pe «scăunel»!

G. ZARAFU

DE IARNĂ

ORIZONTAL: 1) Simbolul Anului Nou (3 cuv.) 2) Vremea zăpezilor — În cetina bradului din pom 3) Poet român, autorul poeziei «Noapte de iarnă» din volumul «Steaua singurătății» — Mătase străvezie 4) Prima gală! — Explozia jocului de artificii, metafora fulgului de nea (sing.) 5) Autorul volumului «Caseta» — Se topește vara 6) Cu cîntec, joc și voie bună — Cap la cap! 7) Brazii cu jucării și artificii — Vas de pămînt frumos ornat 8) Notă muzicală — De soi bun — Olga Constantin 9) În sobă! — Pionieră 10) Tradiționala urare (3 cuv.).

VERTICAL: 1) Lungă urare de Anul Nou 2) Vă așteaptă și în această vacanță de iarnă 3) Un nume de fată — Iarna, la mijlocul ei! — Poate fi și de zăpadă 4) Nelipsit de la revelioanele tineretului — Autorul nuvelei «Iarnă bucureșteană» din volumul «Cu o torță alergînd în fața nopții» 5) Ere! — Verbul sărbătorilor de iarnă 6) Persoane feminine — Voia bună în cascade 7) Bia! — Refren la Ciocîrlie — Personaj din povestirile pentru copii 8) Înghețat foarte — Dînsa 9) Adaos la cafea — Omul care aduce rîsul 10) A aplauda cu veselie — Pentru sania cu zurgălăi.

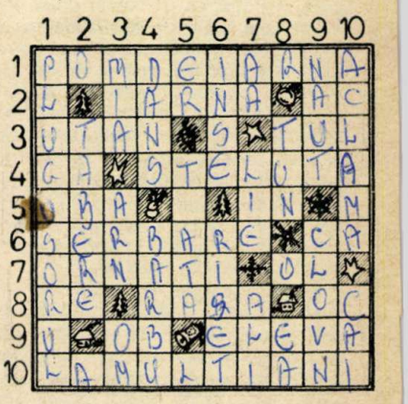

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

index 41033

12 pagini, 1 LEU

CASTELUL DIN MUNTE

SCHIȚA DE Costache ANTON

Aproape fără să ne dăm seama, peste platoul de lîngă baraj s-a lăsat ceață. Dar cînd spun asta, nu spun totul. Pentru că, de fapt, ceața nu s-a lăsat. Ceața a venit, s-a apropiat pe furiș ca o dihanie a munților. Ca un rîs uriaș care și-a întins spre noi labele fumurii. Dia a observat prima și, căutîndu-ne cu privirea, a spus alarmată:

— Trebuie să ne întoarcem, altfel ne prinde zăpada.

Eu m-am uitat în jur mirat și neîncrezător. Am întrebat:

— Care zăpadă? În partea aceea o să apară soarele.

Dia a clătinat din cap:

— N-o să apară nici un soare. N-are cum. Acolo e nordul. Și soarele nu apare niciodată de la nord.

— Totuși e lumină! am spus eu contrariat.

— Da, a încuviințat Dia cu glasul ei subțirel. E lumină, dar nu-i de la soare. E lumina fulgilor. Aici, la munte, fulgii se năpustesc uneori în roiuri mari, ca fluturii ori ca lăcustele... Dacă ești atent îi auzi... Au un foșnet al lor, un foșnet ciudat...

M-am uitat din nou spre partea în care cerul mi se păruse luminat de soare. Între timp, însă, lumina scăzuse, iar uriașul roi de fluturi își schimbase culoarea. Nu mai era auriu, devenise alb la mijloc și albastru, aproape vînăt pe margini.

— Petru Petru, trebuie să ne întoarcem, a spus iar Dia, de data aceasta cu un glas poruncitor, care se îngroșase și pe care aproape nu l-am mai recunoscut.

Petru Petru stătea cîțiva pași mai încolo, tăcut. Stătea cu spatele și parcă nici n-o auzise pe Dia. L-am văzut doar cum și-a deschis fermoarul unuia dintre multele buzunare și buzunărașe ale hanoracului, cum a scos o curea cu trei sau patru clopoței, cum a ridicat apoi mîna și, scuturînd cureaua, a făcut clopoțeii să sune. Nu știam ce rost aveau sunetele clopoțeilor. Mi-a spus Dia, în timp ce-și punea gluga hanoracului peste căciulița de lînă cu canafi roșii:

— Sunetele astea sînt pentru Hanibal. Ori de cîte ori e primejdie de înzăpezire, Petru Petru îl cheamă și-i pune la gît cureaua cu clopoței.

M-am dus spre Petru Petru — dar cînd am ajuns lîngă el, nu l-am mai recunoscut. Era alb-alb din tălpi pînă în creștet, aidoma unui om de zăpadă ori, și mai exact, aidoma unui clovn, pentru că avea nu numai hainele albe. Îi erau albe și fruntea, și sprîncenele, și bărbia. Doar pomeții obrajilor îi rămăseseră roșii. Și buzele. Cînd m-a văzut lîngă el, a zîmbit, cu zîmbetul celui mai autentic clovn. Dar zîmbetul a făcut să-i cadă masca de zăpadă de pe chip și Petru Petru a redevenit el, cel dintotdeauna. L-am întrebat:

— Ce-i cu Hanibal? Nu vine?

— Vine, fiți fără nici o grijă. Dacă aude clopoțeii, vine.

— Și dacă nu-i aude?

Petru Petru mi-a făcut semn să tac ori să ascult, n-am înțeles prea bine gestul lui. L-am văzut apoi făcînd mîna pîlnie și ducînd-o la ureche. A stat așa cîteva clipe, după care a spus:

— Hanibal are un auz extraordinar. I-am deslușit lătratul. Asta înseamnă că a pornit spre noi. Dintr-un moment în altul o să apară.

M-am uitat spre partea din care trebuia să apară Hanibal — adică spre partea netedă și întinsă a platoului de lîngă baraj, și din nou văzduhul mi s-a părut luminat de soare. Însă Dia avea dreptate. Nu soarele trimitea lumina aceea ciudată, ci fulgii mari, uluitor de mari, cum nu mai văzusem niciodată, mari cît cei mai mari fluturi. Nu bătea vîntul. Nici cea mai firavă suflare de vînt nu se simțea, doar căderea lină, nefirească a fluturilor uriași de zăpadă, fiecare avînd lumina lui proprie, așa cum licuricii își au lumina lor. Și, parcă urmărit de uriașul roi de fluturi, a apărut Hanibal. Era și el alb, alb. Petele roșcate de pe frunte, de pe urechea stîngă și de pe spate îi dispăruseră.

Petru Petru a mai sunat o dată clopoțeii și l-a întrebat, nu mustrător, ci bucuros:

— Hanibal, ce faci? Vrei să ne înzăpezim aici?

Uriașul patruped ne privea lung printre gene, așa cum ne privise și unchiul Matei. Însă unchiul lui Petru Petru avea mereu în ochi o licărire ascuțită de ironie. Hanibal ne privea calm, cu blîndețe și înțelegere, vrînd parcă să ne dea curaj ori să ne spună: «Nu-i nimic. Nu trebuie să vă fie teamă. Doar sînt și eu aici». Apoi, brusc, s-a scuturat și zăpada care-l acoperea ca un cojoc a căzut de pe el. Petru Petru s-a aplecat, i-a prins la gît cureaua cu cei trei sau patru clopoței, a legat de curea unul din bețele de la schiuri și dîndu-l Dia, a spus:

— Te ții de Hanibal. Virgil o să vină după tine, iar eu la urmă, după Virgil.

S-a dus spre Hanibal, l-a mîngîiat pe creștet și i-a spus:

— Hanibal, te rog să ne duci spre centrala electrică. Ai înțeles?

— Nu mergem la funicular? a întrebat Dia.

— Drumul spre funicular e cam în pantă. Ar trebui să urcăm. Și sîntem trei. Hanibal ar obosi prea tare. Spre centrala electrică e drum de coborîre, mai ușor și pentru Hanibal și pentru noi.

— Bine, a spus Dia. Eu sînt gata.

M-am aplecat spre schiuri, am verificat legăturile, apoi am spus:

— Și eu sînt gata.

Petru Petru a pus iar mîna pe creștetul lui Hanibal și l-a întrebat:

— Ai înțeles, bătrîne? Ne duci la centrala electrică.

Și i-a făcut semn să pornească.

Eu m-am uitat o clipă în urmă. Uriașul roi de fluturi albi venea, se prăvălea parcă peste noi.

Hanibal a pornit nu în sus, spre funicular, ci la dreapta, pe o pantă lină, care cobora spre baraj. Mi-am pus ochelarii, dar după cîteva clipe n-am mai văzut nimic. I-am scos repede și-atunci abia am înțeles că uriașul roi de fluturi nu venea spre noi numai din spate. El se năpustea în același timp din toate părțile. Și din față, și de la stînga, și de la dreapta. M-a cuprins brusc frica.

— Ține-te bine de bățul schiului, Virgil, mi-a strigat din urmă Petru Petru. Să nu-l scapi. Și parcă ghicindu-mi starea de spirit, a adăugat:

— N-avea nici o teamă. Hanibal e stăpîn peste toți munții aceștia. Îi cunoaște ca nimeni altul. În zece minute ajungem la centrala electrică. Acolo e cald și bine, ai să vezi.

Am strîns cu putere bățul întins de Dia și m-am lăsat purtat în neștire printre uriașii fluturi albi.

Petru Petru avea dreptate. Însă nu numai Hanibal era stăpîn peste munții din jur. Stăpîn era și el, Petru Petru, pentru că exact după zece minute am scăpat de năvala uriașilor fluturi. Ne-am pomenit, în plină zi, cu un soare arzător și cu cerul albastru, la baza unui perete înalt de bazalt. În perete era o ușă mare de stejar, iar lîngă ușă o gheretă și un paznic, care ne-a făcut semn să ne oprim:

— Ce-i cu voi? Și cine v-a dat voie să veniți aici?

Petru Petru a părăsit ariergarda. S-a scuturat de zăpadă și a venit în față lîngă paznic.

— Ce-i, vere Văsălie, nu mai vezi ori nu ne mai cunoști?

Vărul, căruia Petru Petru îi zicea pe nume, s-a uitat lung la mine și a spus tărăgănat, aproape cu lene:

— De văzut, văd, că doar n-am orbul găinilor. Eu v-am întrebat cine v-a dat voie să veniți aici. Aveți bilet?

Petru Petru a spus repede:

— N-avem nici un bilet. Ne-a prins ninsoarea sus, pe platou, și-am coborît să ne adăpostim...

— Vrem să mergem la tovarășul inginer șef Teodoru, i-a sărit în ajutor Dia. Virgil e prietenul lui Domenic.

— Tovarășul inginer șef știe că veniți? a întrebat neîncrezător paznicul.

— Știe. Sigur că știe...

— Bine. Așteptați o țîră.

Paznicul a intrat în gheretă, a ridicat un receptor, a vorbit cu cineva de la celălalt capăt al firului, apoi a ieșit și a spus sec:

— E-n ordine. Da-i musai să lăsați schiurile aici.

S-a apropiat apoi de ușa masivă de stejar și a deschis-o.

Hanibal ne privea întrebător. Petru Petru a scos dintr-un buzunrr o bucată de zahăr și i-a dat-o, spunînd:

— Tu, bătrîne, rămîi să păzești schiurile...

Am pătruns într-o încăpere care se asemăna foarte mult cu holurile de la intrarea în blocurile noi. La mijloc, tavanul era susținut de doi stîlpi, iar de o parte și de alta erau cîte două lifturi. Paznicul a arătat cu mîna spre stînga:

— Nu mere decît un lift. Cel de colo.

Dia s-a apropiat și a apăsat cu degetul pe un buton. După cîteva minute ușa liftului s-a deschis. Am intrat, întîi Dia, apoi eu, iar după mine Petru Petru, care a spus:

— Acum ne conduci tu, Dia. Ai mai fost aici și știi ce trebuie să faci.

Dia a zîmbit dînd din cap:

— O singură dată am fost, cu Domenic. Se lucra la instalarea celor două turbine și tatăl lui n-a ieșit de aici o săptămînă încheiată. Domenic a venit să-i aducă schimburi și m-a luat și pe mine.

Dia a apăsat iar un buton, ușa s-a închis fără zgomot și-n clipa următoare liftul a pornit cu o viteză fantastică. Surprins, în prima clipă nu mi-am dat seama dacă urcăm sau dacă, dimpotrivă, coborîm. La fel de surprins, Petru Petru a întrebat aproape cu vorbele paznicului.

— Merem în sus?

Dia a zîmbit:

— Nu, în jos. Coborîm vreo cincizeci de metri.

— Cam cît ar fi un bloc nou cu opt etaje, am spus eu.

În clipa următoare, liftul s-a oprit și ușa s-a deschis singură.

Am ieșit tot într-un fel de hol care nu se deosebea cu nimic de cel de sus. Dia a pornit spre dreapta, a deschis o ușă în pragul căreia am încremenit toți, de uimire. În fața noastră se deschidea o sală mare, cu pereții îmbrăcați în marmură roșie și sprijinită din loc în loc de coloane îmbrăcate în aceeași marmură roșie.

— Parcă-i sala unui castel, a spus aproape în șoaptă și cu un fel de sfială Petru Petru.

Dia l-a aprobat tot în șoaptă:

— Da. Și eu am crezut la fel, cu toate că atunci se mai lucra încă la îmbrăcarea pereților cu marmură.

— De ce v-ați oprit, copii?

Spre noi venea cu brațele întinse, zîmbind, un bărbat în halat albastru. Nu-l mai văzusem, dar nici n-a trebuit să stau mult ca să pot ghici. Era tatăl lui Domenic.